Temps Ordinari - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 18/01/2015 - 09:00

1 Sam 3,3b-10.19
1 Co 6,13c-15a.17-20
Jn 1,35-42

M'agradaria començar amb un títol, amb una paraula que ens pot inspirar per aquesta setmana que encetem: Romandre. Aquest diumenge la Paraula de Déu bufa vers aquest verb. Des de Samuel i la seva crida fins a l'exhortació paulina, se'ns convida a retenir aquest verb per a les nostres vides: romandre. Així, l'Evangeli encara més, ens adreça aquesta invitació: "veniu i veureu" i s'hi van estar amb Ell. Ser-hi i romandre. «Sigueu allò que vegeu i rebeu allò que sou». Així, sant Agustí exhortava als cristians en referència a l'Eucaristia. I sant Pau ens ho recorda: "ser membres del cos de Crist" o en altra formulació, "ser temples de l'Esperit". Potser són expressions que ja en sentit tantes vegades. Tanmateix, totes elles apunten a la unió personal amb el Crist. Em recordo de la icona de l'A. Roublev, "La Trinitat". Amb una gran força expressiva i simbòlica, hom no pot que restar dintre de la icona, assegut entre els tres àngels, situats entorn la taula i d'un calze on hi ha un anyell. L'àngel de la dreta, testimoni de l'Esperit, el seu esguard no s'adreça a ningú en concret; en silenci, potser. La invitació a romandre, a restar amb el misteri de Crist inauguren aquest II diumenge del temps ordinari. Tants cops veiem l'ordinari com a rutina i com a un gran pes per a les nostres vides. L'ordinari pot resultar com la pedra que ens hi aclapara. Sempre el mateix, la mateixa cantarella. Sense un tast especial, sense novetat. Malgrat tot, la novetat sempre hi és com a possibilitat, ella s'hi troba en l'ordinari. És la invitació de fer l'ordinari l'extraordinari. Després de les festes nadalenques, l'ordinari ens endinsa a percebre la humanitat de Jesús, el seu recorregut mentre els seus ensenyaments ens ensenyen, els seus gestos ens inspiren i els seus silencis ens provoquen. La gran invitació de l'ordinari és endinsar-nos amb la manera de procedir de Jesús, a ser cos del Cos de Crist, a viure en la taula i a romandre amb Ell. ***a) De Joan a Jesús: "Heus ací, l'Anyell de Déu"*** Jesús es trobava allí i Joan diu. Vull detenir-me en aquests dos temps verbals: "Es trobava" a l'imperfecte i "diu", al present. Mentre que el temps de Jesús és l'imperfecte, és a dir, quelcom que ha passat però hi continua, el temps de Joan és al present, "diu", el temps del moment precís i de l'oportunitat (la possibilitat). Aquests dos temps verbals representen la trobada entre el Fill de Déu, l'Anyell de Déu, que ha vingut a fer demora i que continua sent-hi i el del testimoni de Joan, al present, al moment oportú i actual. I Joan va veure Jesús. Aquest verb tan important en el Quart Evangeli (Joan): veure. Es tracta de l'esguard del creient, profund, meravellat pel que veu, interpel·lador i provocador. És l'esguard que després de veure, convida a moure't. Precisament, d'aquest esguard surt la missió o el seguiment a Jesús. ***b) "Veniu i ho veureu… i ells s'hi estaren"*** La pregunta "Què busqueu?" ens arriba avui a nosaltres. La iniciativa, en primer lloc, ve del mateix Jesús. La mateix pregunta feta en el primer dia de la setmana en l'hort de la resurrecció, precisament en diàleg amb Maria de Magdala (cf. Jn 20, 15). En tots els dos casos, sigui pels deixebles sigui per Maria, el dia de la resurrecció cerquen un lloc físic. Però, Jesús no dóna més indicacions que romandre amb Ell, quedar-s'hi, aprendre d'Ell, deixar-se inspirar per Ell. Els convida a "venir i ho veureu", ara el verb de l'esguard es troba amb el de moviment, creure en Ell. ***c) Jesús i Simó Pere*** L'Evangeli d'avui finalitza amb una trobada particular, de persona a persona. Jesús i Simó Pere, la Roca, la fermesa. Simó rep el nom de les paraules de Jesús, es deixa anomenar. Un diàleg que recorda al mateix que tindran a Galilea, quan el Crist s'hi faci present en l'esmorzar de la resurrecció, i li pregunti tres vegades: "M'estimes més que els altres?" donant-li la missió de "conduir les seves ovelles". Ara, tanmateix, li dóna el nom. Potser podem restar amb aquesta escena, entre Pere i Jesús, entre Jesús i nosaltres que ens confereix el nom, ens convida a romandre amb el nostre nom. «Sigueu allò que vegeu i rebeu allò que sou», romandre és participar de la vida de Jesús, del seu Evangeli avui per a nosaltres. Si la setmana passada celebràvem el Baptisme de Nostre Senyor, potser avui celebrem el nostre baptisme, és a dir, la crida de Jesús a cadascú de nosaltres pel nostre nom, a ser cristians renovats per la nostra relació amb qui ens defineix: Crist i ser cos del seu Cos per, amb humilitat, ser constructors d'Evangeli.

ETIQUETES
ANTELL ORDINARI ROMANDRE VEURE CRIDA